

ISKRE

Glasilo Škotijske gimnazije Vipava
XXVII-1

1994/95

NAMESTO UVODA

Božič je pred vrati, Iskre pa so pred vami šele v prvi letošnji izdaji. Tako so v njih zbrani članki vse od začetka šolskega leta. Da so tako pozne, se moramo zahvaliti izbornemu sodelovanju s strani dijakov, malo pa tudi počasnosti uredništva ter nekaterim tehničnim težavam.

Kakorkoli Iskre so pred vami in upamo, da bodo te Iskre vžgale plamen ljubezni Boga, ki je svet tako ljubil, da je poslal svojega edinorojenega Sina. Naj vas novorojeni Jezus blagoslovi in vam da doživeti Njegovo učlovečenje z globoko vero.

Poleg tega vam želimo veliko uspehov v prihajajočem letu 1995.

UREDNIŠTVO

V LJUBEZNI JE MOČ

Svet je poln ljubezni in poln sovraštva. Poln je veselja in žalosti.

V zadnjem času se zdi, da se na svet zgrinjajo samo slabi, žalostni dogodki. Mediji kažejo le krute strani življenja, časopisi pišejo le o ločitvah. Redkokdaj opozorijo na družine, kjer vlada prava družinska sreča.

Ljubezen. Spoštovanje. Razumevanje. Lepo je govoriti, težko pa izvajati. Redki so tisti, ki imajo moč živeti bogato življenje. Ne v materialnem, ampak v duhovnem smislu. Zgled take družine sem opazila sredi slovenskega mesta.

V parku. Po stezi se sprehajata mož in žena. okrog njiju tekajo trije otroci, razposajeni, brezskrbni, srečni. Ustavijo se. Opazujejo čebelico, letečo nizko nad cvetlico. Mlajša hči z očmi požira čudovito lepoto narave. Oče doda nekaj besed o živalci. Srečni, da so drug ob drugem, nadaljujejo pot.

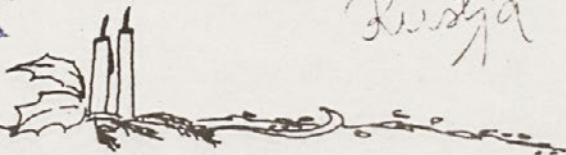
Malo je družin, ki si vzamejo čas za skupne sprehode, partnerjev, ki si vzamejo čas za svoje otroke. Samo oče in mati sta najboljši zgled svojim otrokom. Sta jim kot zvezda vodnica. Tudi če pride v družini krize, zmaga razum. Če se znata partnerja pomeniti, je lepo. Velikokrat pa se zgodi, da se majhni nesporazumi končajo na sodišču. Potem pa ... Otroci brez pravega doma, ljubezni.

Še vedno pa verjamem, da ljubezen premaga vse ovire.

Katarina

Rustja

SEMENISKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

O LJUBEZNI

Moj pogled je uprt v nebo, kjer iščem njegov obraz, pa vidim le odsev zvezd na nočnem nebu, ki mi ne dajo odgovora na moj ZAKAJ?

Sploh se ne morem več smejati, odkar je tako iznenada odšel iz mojega srca, mojega življenja. Počutim se osamljeno, tavam v temi, ki je zame pekel; skozi pa teče reka mojih neusahljivih solza. Pomagajte mi, ljudje, da se bom znala spet veseliti luči dneva in začela ponovno verjeti v ljubezen.

Toda ljudje hodijo mimo sklonjenih glav, nemi in slepi za mojo bolečino.

Oh, Bog, ali čutiš mojo bedo? Naredi kaj, da si bodo ljudje ponovno upali pogledati drug drugemu v obraz, si podarili nasmešek.

Poskušala bom zbrati poslednji atom energije, da te ponovno najdem, saj sem brez tebe izgubljena v temi, v včasih tako težko razumljivem svetu.

Klelije

RESNIČNA LJUBEZEN

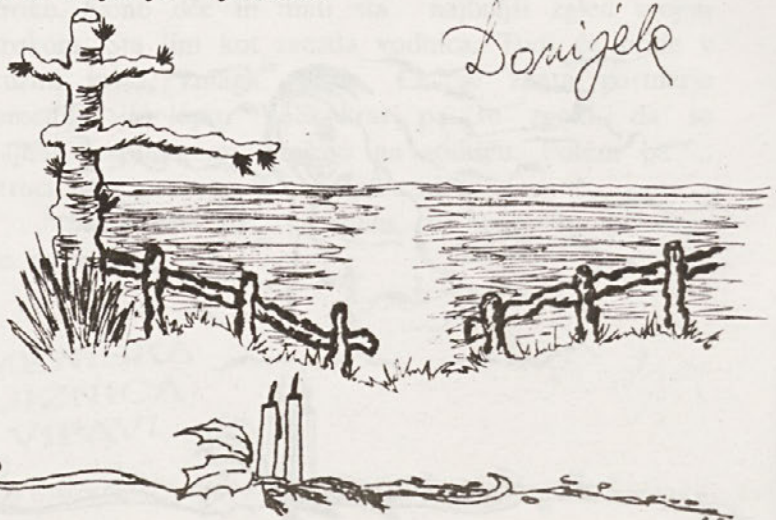
Ljubezni ni moč kupiti, treba se je naučiti. Začetniška ljubezen dobi polet kakor ptica, ki hoče v enem samem sunku prebiti nebo, kaj kmalu pa negibna obleži, brez energije, saj ni imela tal pod nogami. Zrela ljubezen pa je vztrajna, potrpežljiva, zvesta.

Ljubezen, vredna sočloveka, tudi ni prirojena. To je čustvo, ki ga mora vsak posameznik razvijati.

Tudi če boš sam, ne boš odkril jedra ljubezni. Svojo desnico podaj bratu. Skubaj bosta odkrila neznano umetnost darovanja.

Brat, odvrzi sebičnost, naj izgine v daljavo. Ne oziraj se za njo! Zdaj pridi in poglej! Neskončna prostranstva te vabijo v svoj objem. Sledi jim. Želim ti srečo. Najdi jo - ljubezen.

Dominjelo

POČITNIŠKA ROMANCA

Če si dvojček, imaš gotovo več možnosti, da vlečeš ljudi za nos. No, ja. Enkrat se mora človek pregrešiti.

Bilo je poleti. Z dvema fantoma, ki sva ju spoznali, smo se zmenili, da se zvečer dobimo v parku. Nina, ki je ponavadi bolj "živa" kot jaz, mi je rekla: "Jana, kaj misliš o zamenjavi?" Malce neodločno sem jo pogledala, vendar sem bila ZA.

S fantom sva se pogovarjala o raznih stvareh, toda on ni nič opazil. Še več! Nekaj je govoril čez mene. Nekajkrat sem se začela smejati. Upala sem samo, da tudi Nina uživa. Sploh se ne da opisati tvoj občutek. Vedela sem, da me ne bo prepoznal. Pa saj so moški zmeraj bolj neumni kot ženske (pri prepoznavanju seveda).

Ko sva se z Nino vračali domov, sem se počutila prerojeno.

To je bilo prvič, da sem se zamenjala. Če pa je **bilo** zadnjič, tega vam ne povem.

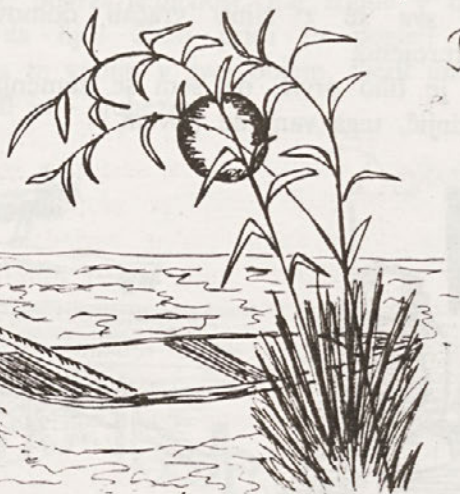
Zigur J.

POČITNIŠKA ROMANCA

Počitnice so ena redkih priložnosti, ko ti šolski samarijani snamejo s pleč težko breme vsakdanjika, nasičenega s tremi rečmi: šola, šola in šola, ter nekaj posebnih dodatkov, ki "omilijo" že tako blag šolski edukativni sistem, in sicer mature ter podobnih drobnarij, zaradi katerih si ni vredno razbijati glave, saj bi je tudi ne našli (glavo namreč), ker je razcepljena na prafaktorje ter raztresena vsepovsod po našem priljubljenem urniku, ki nam nikakor ne dovoli slučajno pozabiti kak učbenik (če je že izšel) ali zvezek (peto nadaljevanje) doma.

No, ostal sem pri počitnicah, ko se začne infinitno obleganje s strani osebkov nižjega spola, ko jim ne moreš dokazati, da si pač v fazi naglega porasta interesa do zobotehnike ter folklornih plesov vzhodne Turčije.

Bojan

O PRIKAZOVANJU DUHOV

Kdo danes še verjame v duhove? So ali niso? Je morda to sad domišljije?

Dogodek, ki ga bom opisal, mi je povedala mama. Pripovedoval ga je njen sorodnik-očividec ob priliki, ko je obiskal njeno družino. Ta fant je živel v hiši s svojo sestro. Pred kratkim jima je umrla mama, oče pa že davno prej.

Takole je pripovedoval:

Po materini smrti nisem bil ravno natančen, ali grem vsako nedeljo k maši ali ne. Prej je za to skrbela mama in rad sem jo ubogal. Zelo sem jo pogrešal. Ko me je sestra opozarjala na mojo nedeljsko dolžnost, sem jo jezno zavrnil, češ, brigaj se zase, mene pa pusti pri miru. Videl sem, da joče, in ni mi bilo vseeno, zato sem zaloputnil vrata za seboj in šel v gostilno. Toda neko nedeljsko jutro me je povsem spremenilo. Zjutraj me je zbudil zvon farne cerkve, ko je vabil vernike k prvi maši. Mislil sem si: jaz bom še naprej lepo spal. Toda zaspati nisem mogel več. Slišal sem, kako se sestra v sosednji sobi odpravlja k maši. Nato je šla po stopnicah v kuhinjo, zaprla vhodna vrata in v hiši je zavladala tišina. Od zunaj so prihajali glasovi ljudi, ko so mimo naše hiše hiteli v cerkev. Potem je vse utihnilo in ostal sem sam s svojimi nič kaj prijetnimi mislimi.

Kar naenkrat razločno zaslišim, da so se vrata v kuhinjo odprla. Popolnoma buden prisluškujem, kdo

na vse zgodaj hodi po hiši in si misli, da ni nobenega doma. Že slišim stopinje po stopnicah navzgor, ki se ustavijo pred mojimi vrati. Neznani občutek me vsega preplavi. Vrata se potihoma odpro. V spalnico vstopi moja že pokojna mama. V postelji ležim negiben in s priprtimi očmi opazujem. Mama obstane ob vznožju postelje in me gleda. Bila je praznje oblečena, obraz lep, le oči so me žalostno opazovale. Nato stopi k postelji ob vzglavju, prime odejo in me celega odgrne in reče: "France, pojdi k maši!" Ko to izgovori, izgine brez najmanjšega šuma. Kot da je ni bilo. Le njen glas je ostal v sobi in ga še danes slišim. Ves prepoten sem vstal, se odpravil ter šel v cerkev k maši in spovedi. Spovedniku sem povedal, kaj sem doživel. Od takrat hodim redno k maši.

Ko je končal svojo pripoved, pravi mama, smo vsi ostali nekaj časa tiho. Bili smo globoko pretreseni. Fant je imel solzne oči, ko je ponovno podoživljal svoje nenavadno srečanje z mamo.

Zdaj pa recite, ali so duhovi ali ne! Sodobnemu človeku, ki verjame v Nič, bi kakšna takale lekcija prišla prav. Ne vem, kako bi si to razlagal. Skoraj gotovo pa bi začel iskati smisel svojega Niča. Po temeljitem razmisleku, bi po milosti Božji lahko vzkliknil: "Bog, samo ti lahko spregovoriš na različne načine in v različnih okoliščinah, ki jim naša človeška narava in pamet nista kos."

Robert

SANJE

Lepa beseda so sanje,
gotovo poznaš
občutek čakanja,
preden zliješ se vanje.

Veliko bi dal, dal zanje,
ko šola konča se
in je zabava razred zase,
a zbudiš se - bile so le sanje.

V pajčevino ujete lobanje,
mrliški pregledi in smrtno čakanje,
vsakodnevno garanje,
in zbudiš se - bile so le sanje.

Lepe in grde so torej sanje,
vsakemu podarjene,
in spet čakaj,
da zliješ se vanje.

David Rex

LAŽ - RESNICA

Biti prijatelj, ljubiti ga, spoštovati. Človek je ustvarjen po božji podobi. Zakaj je laž vedno pred nami? V njo smo že tako prepričani, da smo jo vzljubili. Nekako nam je postala všeč in se jo že veselimo.

Edini učinkovit sovražnik je pravzaprav samo človek samemu sebi. Kako se lahko prepričamo, da obstaja tudi lepša, svetlejša plat v življenju. Začnimo jo iskati v človeku, ki je absolutna vrednost pravičnega in poštenega.

Le tako se bomo lahko v družbi predstavili kot oseba, ki ustvarja in gradi boljšo prihodnost.

Mateja

GLODAJOČA MISEL

Na dnu sveta se med trnjem je rodila, od ljudi utrujena se v nekom misel črna prebudila.

Ni je sam iskal, sama je našla pot do njega. Misel ta, ki spremlja ga povsod. Misel o blatu, ki golta duše, ki jih vleče v brezno strahu pred samim seboj, da ne veš več, kdo si, čemu živiš, kaj počenjaš tam, zakaj si sam sebi tujec, kdaj ti bo kdo ponudil dlan v pomoč.

Ti čakaš, čakaš. Rešitelja pa ni. In ti jočeš, to solze upanja. Še vedno pa si sam s človekom v sebi.

Petra Prosen

BREZ NASLOVA

Letos se je naša družina odločila za dopust v hribih. Tega dotlej še nismo poskusili, zato smo z veseljem pričakovali ta teden. Nastanili smo se v Bovcu, kjer smo sestavili počitniški načrt, katerega višek je bil vzpon na Krn. Ta dan smo se zbudili ob petih. Vzeli smo, kar smo potrebovali, ter se odpeljali z avtomobilom do Lepene. Tam se je začel naš izlet. Zrak je bil prijetno hladen. Začeli smo vzpon. Na pol poti do Krnskega jezera se nam je pripetilo nekaj nepredvidenega. Oblaki so se začeli zbirati in padla je prva kaplja, ki je naznanila naslednje. Zatekli smo se v zavetje dreves ter čakali, da bo prenehalo deževati. Dež pa ni in ni ponehal. Postajali smo slabe volje. Dolgo smo se odločali, ali naj opustimo vse skupaj, ker da nima smisla, ali pa naj tvegamo nadaljnjo pot. Trma nas je gnala dalje, čeprav nismo vedeli, kaj nas še čaka. Pohiteli smo skozi dež, da bi čimprej dospeli do koč. Tam smo se ogreli ob toplem čaju, saj smo bili vsi premočeni in premraženi. V koči je bilo kar nekaj ljudi. To nam je dalo pogum, saj so tudi oni prišli sem z namenom, da se srečajo z gorami, ter doživijo edinstven občutek. Krenili smo dalje. Žal nas je dež pri hoji močno oviral. Po kaki uri pa je le ponehal. To priložnost smo izkoristili za ogled jezera. Ko se nam je odprl pogled proti Krnu, se je v nas prebudila sila, ki nas je gnala dalje, da smo kljub pozni uri nadaljevali pot. Na vrh smo prišli vsi

utrujeni, zato smo se malo odpočili, nato pa se odpravili dol. Ob pogledu na opravljeno pot nismo mogli verjeti, da smo jo res prehodili. V Bovec smo se vrnili na smrt utrujeni, vendar močnejši kot kdaj prej.

Andrij Muzina

DOBROTE SE NE DA IZRAČUNATI V NOBENI VALUTI

Dežne kaplje rahlo rosijo po okenskem steklu. Delujejo tako pomirjujoče, kakor da se nikomur ne more zgoditi nič hudega. Navdajajo me z nekakšnim mirom in ljubeznijo.

Stopim k oknu in se ozrem skozenj. Mračni se, obcestne svetilke se prižigajo, skorajda nobenega ni na ulici. Takrat me prevzame: ven moram! Nekaj me potegne iz hiše, oblečem se in grem, hodim po mirni spokojni ulici in dež še vedno rahlo šumlja. Oziram se v okna stanovanj: iz vsakega stanovanja se vidi hitro menjajoča se barvasta svetloba, televizija. Grem naprej in opazim v kotu se stiskajočo osebo. Najprej hočem iti mimo, kakor so šli gotovo že drugi prej. Ko se še enkrat ozrem v okna stanovanj in vidim za njimi toploto in mir in ko se spet zagledam v sključeno postavo, me prevzame misel, da ji moram dati vsaj kanček toplote, ki je ne more dati televizija ali kaka druga naprava, da pa jo lahko že dotik in občutek, da ti ni vseeno.

Sklonim se in vidim, da je to ženska, spoznal sem jo. Dotlej nisem vedel, da je sama in da se vdaja alkoholu. Vedel sem le, da je vsakemu pod čast, da bi jo sploh pogledal kako drugače kot z zaničevanjem. Najprej hoče prevzeti tudi mene ta občutek in že skorajda vstanem, ko pa se ozrem v njen obraz in njene motne oči, iz katerih ne sije več veselje, ampak so mrtve, spoznam, kaj moram storiti. Primem jo za roko in ji pomagam vstati. Vem, kje približno stanuje in jo brez besed odpeljem tja, in tik preden je izginila skozi vrata, se je še enkrat ozrla name. V njenih očeh sem opazil veliko začudenje in zazdelo se mi je, da je bil njen pogled drugačen kot malo prej. Ko sem se vračal proti domu, sem se počutil drugačnega, spremenjenega. Naslednji dan sem izvedel, da je žena umrla in nisem bil začuden, ampak olajšan, kajti vedel sem, da je vsaj pred smrtjo spoznala dobroto.

Lahko se zamislimo, kaj nas stane, če podarimo človeku vsaj topel nasmeh, pristen stisk roke in veselje v očeh. Nič nas ne stane, in vendar sočloveka to neizmerno osreči in mu da vedeti, da ni samo eden izmed mnogih, ampak edinstven in enkrat.

Boydun

EGO

Zdrznem se, ko počí vejica pod nogami. Pa saj je vseeno: nikogar ni tu, če izvzamem - bilko. Srečna, da je bilka in ne drevo! Pogled mi obvisi; le zakaj je srečna, zakaj živi?! Nepomembna, nemočna, majhna - a ona daje, ljubi. Sonce, dež, luno, mene ... Njega ...

Toda ... Človek sem, ljudje!
Meni je namenjena ljubezen,
jaz bi morala uživati sadove!

Poznam pa le samoto, ki tlači srce in dušo. Ubijajoča je - občutim jo tako boleče, kot da bi me pest tišine udarjala v obraz. Sem na poti, ki ne pripelje nikamor drugam, kakor na naslednjo pot in ta zopet na naslednje razpotje. Le še tega se zavedam, da obstajam, in to vse bolj resnično in boleče ... Ne! ne bom dovolila, ne smem dovoliti, da mi ona (v vsej svoji nepomembnosti) prišepne: "Ničè si, zmožno slediti le najprimitivnejšim nagonom."

Trudim se, z vsemi močmi se trudim. Iščem Ga, On menda tolaži in pomaga. Vliva upanje in uči Ljubezni ...

Toda ... mene ne sprejme. Zaprl je vrata in ... ostajam zunaj.

Spet sem v gozdu, a tu je le bilka in ...

Šeban
Dany

NOV DAN

Nov dan se prebuja,
tiho, tiho, mogočno,
a vztrajno
svetloba napaja zemljo.
Moje srce vzradosti,
vzkipeče, se veseli.
Kot mlado drevesce,
ki prvič vzbrsti v nov dan.
Kaj delaš, ptica na veji?
Kaj te privabilo je pod nebo?
Poj mi, le poj,
zpoj mi v opoj.
Kvišku, brat moj,
vstani,
teci z menoj.
Uživaj nov dan,
ki ti ga pošilja On,
hodi vesel in se raduj,
v boju za življenje - zmaguj.
Odpri oči!
Spreglej! Reka življenja nikdar ne ugasne.
Reka, ki venomer teče brez mej.
On jo zaliva.
On ji daje moč
in upanje za življenje.
Ne obupuj! Tudi tvoja reka pride nekoč v morje,
v NEBEŠKO MORJE,

kjer bo raj,
sreča in veselje.
Pridi, moj brat,
pridi z menoj,
ne boj se!
Imam svetlo Luč s seboj,
spremljala naju bo kot zvezdic nebroj.
Saj On bo z menoj,
z menoj in s teboj.

Robert

O DA IZGINE PREPIR IZ DRUŽBE BOGOV IN ZEMLJANOV, JEZA TAKISTO, KI HUJSKA ŠE MODRE, DA BESNO DIVJAJO...

HOMER, ILIADA

Pred Trojo. Slišati je krike smrtno ranjenih, bridko žvenketanje mečev, glasna povelja vojskovodij. Kri teče v potokih in vendar se boj še nadaljuje. Zakaj? Zakaj se morajo bojevati možje, ki nestrpno čakajo vrnitev k svoji družini in sploh ne vejo, za kaj se bojujejo?

Vse to je nastalo samo zaradi majhnega prepira med bogovi in zemljani, ki se je počasi razplamtel v ogenj, v vojno, dolgo in bolečo vojno. To se je dogajalo nekdam pred Trojo, in to se žal dogaja še danes.

Tudi danes divjajo vojne po svetu; „kolo zgodovine“ se je spet zavrtelo. V bistvu so današnji spopadi popolnoma enaki grškim bojem. Namesto bogov imamo voditelje držav, ki se vse prevečkrat prepirajo. In ravno tako imamo zemljane, navadne ljudi, ki sploh ne vedo za vzroke brezobzirnega bojevanja. Razlika je le v tem, da v sedanjih časih uporabljajo mnogo bolj uničujoče orožje. Vsa ta ponavljanja v zgodovini človeka, ki je sposoben ljubiti in sovražiti, lahko primerjamo z občutljivo, ranljivo

bilko, ki se upira vetru. Pri vsakem sunku se upogne in po njem se zopet zravna. Prav nič ne more storiti, da bi se zravnila pred tem vetrom. In prišel bo čas, ko bo sunek vetra premočan, da bi se ta bilka ponovno postavila na noge.

Ravno tako je z ljudmi. Ne moremo se upreti takemu „vetru“, ker je ta „veter“ v nas samih. In dokler ne bo vsak človek v sebi uničil tega vetra, se bo enolično, brezobzirno „kolo“ zgodovine vrtelo. Ustavilo se bo šele tedaj, ko bo boj med človekom in vetrom dokončan. Če bomo s tem bojem odlašali, se lahko zgodi, da si po prehudi vojni ne bomo več opomogli.

Bosna. Slišati je krike smrtno ranjenih, grmenje topov, žvižganje nabojev, ki brezcutno letijo proti cilju. V smrdljivih, mrzlih jarkih so navadni junaki, ki komaj čakajo na vrnitev k svojim družinam. Mnogo je že mrtvih, mnogo raznih sveč bo treba prižgati in vseeno letala še vedno temnijo nebo. Zakaj?

Agosta

SARA

Po svetu hodi veliko prijaznih in pametnih dvonožcev. Z njimi pa tudi mogočne štirinožne živali, ki marsikateremu človeku dajejo energijo za še lepši jutri. Obstaja ljubezen med človekom in živaljo, za katero mislim, da je marsikdaj bolj iskrena in trdnejša kot med ljudmi. Kajti poleg ljubezni in energije prejmeš od nje tudi dragoceno prijateljstvo, ki te nikoli ne pusti na cedilu. Za vse to pa moraš seveda veliko žrtvovati.

Že skoraj dve leti imam tudi jaz nekoga, ki mi vse to daje. To je postavna, elegantna, močna, mlada, toplokrvna kobila z imenom Sara. Je plemenitega angleškega rodu, njeni starši pa so dosegali uspehe na različnih tekmovanjih.

Preden sem jo dobil, sem moral pokazati veliko dobre volje in opraviti ogromno dela, da sem staršem dokazal, da si jo zaslužim, kajti imeti konja ni kar tako. Poleg tega, da zahteva veliko dela, je za njegov nakup potrebno precej denarja. In tudi zaradi tega, ker se zavedam, koliko denarja starši vlagajo v ta moj šport, Saro toliko bolj cenim in vestnejše opravljam svoje delo.

Kadar je sezona tekmovanj, treniram skoraj vsak dan. Preden pa zajaham Saro, moram še marsikaj postoriti. Najprej jo lepo pozdravim in se z njo malo poigram. Nato jo odpeljem iz boksa na zrak, kjer jo skrtačim po njenem rdečerjavem trupu, kajti

čez noč se rada povalja po stelji, tako da je dlaka polna prahu. Počesem ji tudi grivo in rep. Šele potem jo pripravim za ježo. Nadenem ji uzdo, sedlo, pa tudi ščitnike na noge, da se pri skoku ne poškoduje. In končno odpeketava v manežo, kjer me že čaka trener Zoran Zečevič.

Najprej jo moram ogrevati, tako da ob robu maneže hodi. Ko jo "shodim", jo moram še "skasirati" in "izgalopirati". Nato šele začneva skakati. Najprej na nižjih, nato pa še na višjih ovirah.

Rezultati s treningov se pokažejo na tekmovanjih v preskakovanju ovir po vsej Sloveniji. Seveda sem moral, preden sem začel s tekmovanji, opraviti poseben izpit - licenco, ki mi dovoljuje sodelovati na tekmovanjih.

Bistvo tekme je, da preskočiš vse ovire, ki so iste višine v prekurju. To moraš opraviti tudi v omejenem času. Če nobene ne podreš in si pravočasno v cilju, nimaš kazenskih točk. Sicer pa se za vsako podrto oviro štejejo po štiri točke, vsak zastoj konja pa po tri "neposlušne" točke. Kazenske točke si pridobiš tudi s prekoračenim časom. Če pa padeš s konja ali pa se ti konj trikrat upre, si diskvalificiran. Na koncu pa zmaga tisti, ki ima nič kazenskih točk in najboljši čas.

V zahtevnejših panogah, v preskakovanju 110, 120, 130, ... cm, pa sledi tudi baraž, to je dodatnih pet ovir in sicer za tiste z nič kazenskimi točkami v osnovnem prekurju. Tako je več možnosti za

selekcijiranje tekmovalcev, kajti odjahati osnovni perkur in baraž brez podrte zapreke je kar težko delo.

Meni se je to že posrečilo in to je velik uspeh zame. Vesel sem, saj vem, da so ti uspehi povračilo za ves vložen trud. Vem, da ima zasluge za to tudi Sara, ki me resnično še nikoli ni pustila na cedilu. Zato se dobro ujameva in razumeva in to pokaževa tudi na tekmovanjih, kjer se skupaj bojujema za čimvišjo uvrstitev in čimvečje število rozet in pokalov.

Valentincič

UVODNA TEKMA SVETOVNEGA POKALA 94/95 V SKOKIH 11. IN 12. DECEMBRA SPET V PLANICI

Svetovni pokal v smučarskih skokih 94/95 se bo, tako kot že preteklo sezono, spet začel v naši Planici in sicer 10. in 11. decembra. Z ozirom na padajoči trend rezultatov naših skakalcev v zadnjih nekaj sezonah, bo ta štart zelo pomemben. Trenutno ima Slovenija na svetovni lestvici svetovnega pokala med 45 skakalci vsega sveta le dva skakalca. To sta Matjaž Kladnik (SSk Ilirija Center z Ljubljane) na 34. mestu in Robert Meglič (SK Tržič) na 36. mestu. Pa še za nekaj bo šlo v letošnji Planici, kajti Slovenija je skupaj z nosilcem projekta Italijo in Avstrijo kandidat za organizacijo olimpijskih iger leta 2002, hkrati pa že na samem začetku sezone prireditelj serije tekmovanj za svetovni pokal, ki jih mirne duše lahko razglasimo za pravo pravcato "malo olimpiado". 22. decembra bo 4. moški slalom sezone za svetovni pokal. V tem obdobju bodo pri nas še tekmovanja svetovne smetane (moških in žensk) za svetovni pokal v smučarskih tekih v Bohinju in v biatlonu na Pokljuki. Seveda bi bili povsod po svetu zelo srečni, če bi za uvod v sezono lahko gostili tak niz tekmovanj na najvišji ravni. Še zlasti je dobra organizacija teh tekmovanj pomembna za pripravljanje dokončnih vtisov in ocen komisije, ki mora za januarski sestanek izvršnega odbora MOK

pripraviti in predložiti dokončno oceno o možnostih, pogojih in sposobnostih olimpijskih kandidatov. Seveda, pa je vsaka tekma obenem pomemben izziv za naše tekmovalce. Za skoke velja, da je v dosedanjih 15 zaporednih sezonah svetovnega pokala, ki se je začel 27. decembra '79, bilo na sporedu skupno 332 tekmovalj, od tega kar 29 v Planici. Nič čudnega, da je tudi zaradi tega postala Planica pojem v športnem svetu.

Po dolgo časa najslabši sezoni 93/94 je bila Slovenija med ekipami v razvrstitvi svetovnega pokala šele 10. V prejšnjih sezonah okoli 6. mesta. Naša šesterica skakalcev s točkami, pa se je med 94 uvrščenimi tudi odrezala precej neopazno: 34. Kladnik, 36. Meglič, 46. Petek, 71. Jekovec, 76. Zupan, in 90. Gostiša. Vnovičen vzpon bi se zelo prilegel, saj nas nedavna zgodovina uči, da so se slovenski skakalci uvrščali zelo visoko in celo zmagovali. Po posamičnih zmagah na tekmah svetovnega pokala je Slovenija namreč 8. z 10 zmagami. Najuspešnejše doslej so bile: Avstrija 86 zmag, Finska 73, Nemčija 50, Norveška 46, Češka 23, Kanada 14 in Japonska 12 zmag. Od naših je bil Primož Ulaga (rojen 1962 leta) kar 9-krat, Franci Petek, enkrat na zmagovalnih stopničkah. Drugih in tretjih mest, pa je bilo še mnogo več. Na račun Ulage gre na primer še po 7 drugih in tretjih mest, Petek je bil dvakrat drugi in tretji, Miran Tepeš pa sicer nikdar ni bil prvi, ima pa prav tako sedem drugih in še dve tretji. Med našimi so stali na

stopničkah svetovnega pokala še Bogdan Norčič (sedanji pomočnik glavnega trenerja Ludvika Zajca) po enkrat drugi in tretji ter Matjaž Zupan, Rajko Lotrič in Urban Franc po enkrat drugi.

Največ visokih uvrstitev so seveda naši skakalci dosegli v Planici, kjer se jim je v sezoni 93 posrečila najvišja v ekipni tekmi - tretje mesto. In kako bo letos?

Danilo Pudgor
prof.

PRILIKA O ZVESTEM SINU

"Tvoj brat je odšel," je rekel oče svojemu starejšemu sinu.

Sin je namrščil obrvi in precej hladno dejal: "Saj sem ti že od vsega začetka pravil, da bo ta tvoj mali ljubljenec nekega dne odšel. Preveč si ga razvajal. Nekako ti prav privoščim, da ti je odšel izpred nosa." Oče je zmajal z glavo. Vedel je, da sin ne govori prav. Vedel je, da mu sebičnost razjeda dušo. Svojemu mlajšemu sinu je takoj odpustil, kajti bil je čist. Vedno je ravnal s srcem in tudi ta njegov nenavaden odhod je gotovo imel kak pameten razlog.

Zvečer je oče ukazal sinu: "Pojdi na polje in mi, prosim, prinesi nekaj klasov pšenice," kajti zelo je bil radoveden, kaj bo sin naredil. Sin je odšel. Po poti pa je očeta poslal k vragu. Mislil si je: Ni še bilo dneva, da bi on kaj naredil zame, da bi me kdaj poslušal. Nič. Preprosto nič. Ko se vrnem, mu bom povedal, kaj si mislim, in poslušati me bo moral."

Vrnil se je domov. Pred vrati je stal služabnik, ki je sinu rekel: "Oče je v svoji sobi, nihče ga ne sme motiti."

Sin mu jezno odvrne: "Molči, nevednež, ki ne znaš drugega kot jezikati."

"Le svojo dolžnost izpolnjujem," mirno reče služabnik. Sin gre mimo njega v očetovo sobo. Oče sedi na stolu ob kaminu. Niti zgane se ne, ko sin

stopi v sobo. Vedel je, po kaj je prišel, kajti dobro ga je poznal. "Oče ... jaz sem," je sin začel jecljati.

"Ja, vem, da si ti. In tudi vem, po kaj si prišel. Vem, da si jezen name. Morda je tudi ta tvoja jeza upravičena. Vendar nekaj moraš razumeti. Preveč si sebičen. Vedno si mi bil zvest, a zakaj? Navsezadnje si hotel vse imeti zase. Toda vedi, da te zato sovraži vsa moja hiša, razen mene, ki sem tvoj oče. Kadar se boš naučil pozabljati nase in darovati drugim, boš res povsod dobrodošel. Oprosti, če sem te prizadel, vendar vsaka neprijetna resnica boli," je končal svojo pridigo oče.

Sin ga je ves namrščen gledal. Misлил si je: "Vedno ga moram jaz poslušati, to ni pravično, to ni pošteno." Kot burja je zdrvel iz sobe. Šel je v klet in se usedel na star zaboj. Čez nekaj časa je vstal, prijel za vazo in jo razbil. Nastala je smrtna tišina. Postalo ga je strah te tišine. Šele zdaj je ugotovil, kako sam je. Noben človek mu ni stal ob strani, morda le oče. Rekel je na glas: "Kaj sem storil, da je vse zoper mene?" Takoj je odšel v sobo k očetu. Služabnik se je takrat lepo nasmehnil. Zanj je bilo to poniževalno, a mu je uspelo. V sobi je stopil pred očeta in mu izrekel dolgo pričakovani: "Oprosti."

Mina Zgan

MEDIJI - BLAGOSLOV ALI PREKLETSVO

V zgodovini človeštva poznamo tri revolucije, ki usodno spremenile ves svet in dogajanje v njem. V 5. stoletju pr. Kr. se je v Atenah porodila prva: prehod od govornjene besede k pisani besedi. Čas druge revolucije je 15. stoletje, ko je Gutenberg izumil tisk. To je bil začetek velikih sprememb v sporočanju. Tretja revolucija pa se dogaja še danes. To so dosežki elektronske industrije, ki se še naprej nenehno razvija in ponuja že kar nemogoče dosežke. Med njimi je prav gotovo televizija, ki je s svojim prihodom ves svet spremenila v majhno vas, ki jo lahko prehodimo v eni uri. Vendar pa televizija nima le pozitivnih strani, ampak ima tudi svoje slabe lastnosti.

Človek je dandanes zelo zaposlen in mu primanjkuje časa. Čez dan je večina ljudi v službi, otroci so v šoli, vsak ima svoje dolžnosti in zadolžitve. Skratka družina čez dan ni več skupaj in je vsak prepuščen samemu sebi in svoji domišljiji. Nekateri si preostali prosti čas zapolnijo z različnimi športnimi dejavnostmi, mnogi pa ta čas presedijo pred televizorjem in "uživajo" pred takšnim ali drugačnim programom. Govorijo, da se ob tem sprostitjo in pozabijo na težak vsakdanjik. Vendar to ni res. S televizijo si zapolnijo skoraj vsak trenutek bivanja, zato tudi ne morejo s srcem izpolnjevati svojih življenjskih dolžnosti. Že čez dan namreč

premišljujejo, kako se bodo zvečer lepo sproščali pred "škaflo", ki jim daje občutek svetovljana. Tako so že na delovnem mestu brez pravega delovnega učinka. Ko pa pridejo domov, vklopijo TV in se predajajo njenim programom pozno v noč. Tako se "odpočivajo". Spancu, ki bi jih veliko bolj pripravil na napore naslednjega dne, pa se odrečejo. Tako so iz dneva v dan bolj utrujeni in to se pozna na vseh področjih njihovega življenja.

Vendar pa ima TV tudi lastnosti, ki bi jih lahko koristno uporabili. Zlasti v šolstvu in pri vzgoji. Ker je prisotna v skoraj vsaki hiši, bi se dalo preko nje vzgajati otroke in tudi odrasle k zrelejšemu načinu življenja.

Vse do sedaj povedano pa ni samo stvar televizije, ampak tudi vseh drugih medijev. Današnja informatika nam lahko novico v nekaj trenutkih prenese z enega konca sveta na drugega. Težava je le v tem, in kako sporočiti celovito in popolno novico. To pa je odvisno od sporočevalca, od njegovega gledanja na določen problem. Pri sporočanju naj bi nobena stran ne bila prizadeta. Svet bi moral izvedeti tisto pravo stanje, pravo in edino resnico, ki je vedno le ena. Danes pa se pojavljajo ljudje, ki imajo vsak svojo resnico in vsak jo zagovarja s svojimi argumenti. In kaj je sedaj res? To vprašanje bi si morali postaviti vedno, ko gledamo TV ali beremo časopise. Vedno moramo imeti pred očmi, da je vse šlo skozi "sito", ki je odvzelo vse tiste elemente, ki sporočevalcu

niso bili po godu. Pri medijih pa je pogosto tudi pretiravanje, potvarjanje in "proizvajanje" dejstev. Marsikaj pa tudi zamolčijo. Naj se še ustavim ob reklamah. Te so danes že tako strokovno narejene, da se nam brez naše vednosti shranijo v spominu. Tako lahko kupimo nekaj, česar sploh ne potrebujemo: neka že starejša gospa šla v trgovino in tam nevede kupila tudi brivsko peno. Tega se je zavedela šele doma, ko jo je vzela iz torbe.

Zato je treba zelo kritično gledati na vse, kar nam prinašajo mediji. Ker so ti pogosto neobjektivni in ne posredujejo novic v celoti, je treba vse jemati s pridržkom. Pri vsaki stvari, zlasti še pri TV, pa je treba paziti, da nas ne zaslužji. Bodimo torej trezni in samostojni v presoji.

Klemen

DUHOVNIŠKI POKLIC

V Božjem načrtu ima vsak človek svoj lasten in nenadomestljiv poklic. V Božjih očeh smo med seboj nezamenljivi. Velika večina ljudi je poklicana v svetne poklice in k ustvarjanju družine. Nekateri pa so poklicani, da v duhovniškem, redovniškem ali laičnem poklicu popolnoma služijo Božjemu kraljestvu. Čeprav je duhovniški poklic eden izmed mnogih, ima vendar zelo pomembno vlogo v Cerкви in družbi. Pri duhovniškemu poklicu ima pobudo vedno Bog. Cerkev to ve in potrjuje, opirajoč se na velike poklice prerokov v stari in poklice apostolov v novi zavezi. Kakšna je ta Božja pobuda?

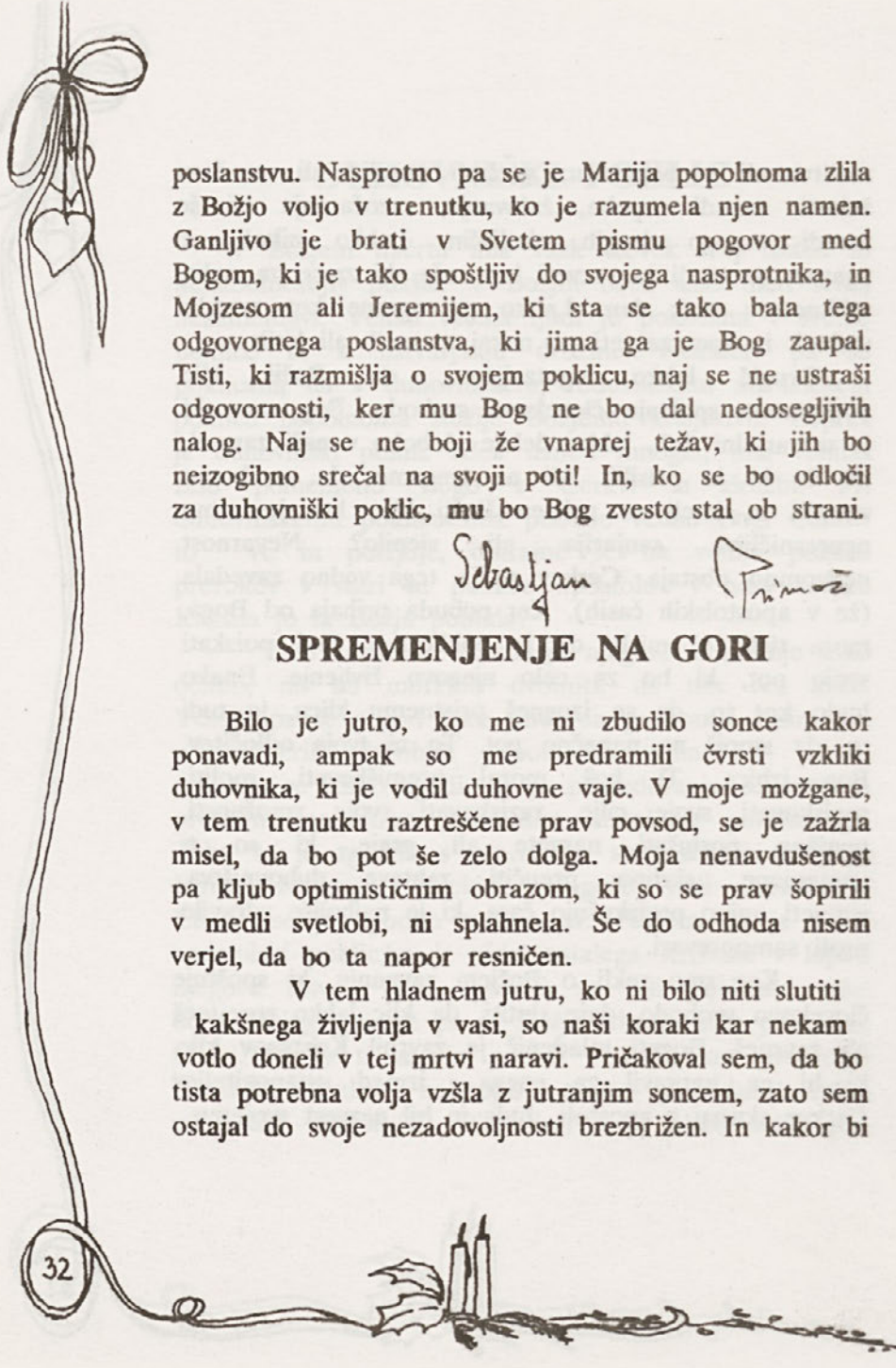
Zelo različna. Včasih je njegovo delovanje tako očitno, da ne moremo dvomiti, da nas res kliče. Včasih pa se pojavi tako tiho, da ga komaj slišimo in v nekaterih obdobjih popolnoma utihne. V prvem primeru se lahko zgodi, da je posredovanje čudežno in preobrne normalno psihološko obnašanje poklicanega. Tako se je zgodilo s preroki v stari zavezi (Mojzes, Izaija, Jeremija, Ezekiel, mogoče tudi Abraham). Enako se je zgodilo tudi s sv. Pavlom, ki je dobil apostolski poklic, ko je videl vstalega Kristusa v lepoti njegove slave. Tudi apostoli so bili poklicani tako očitno. Najpogosteje pa je Božje trkanje zelo pritajeno. Misel, ki se ti medlo rodi v duši, kot preprosta možnost, kadar načrtuješ svojo prihodnost: zakaj ne bi bil duhovnik? Ta misel se je lahko rodila pri

molitvi ali v pogovoru; v času veselja ali, v času žalosti; zaradi uspeha, žalovanja, razočaranja ali še zaradi mnogo drugih okoliščin. Lahko nikoli ne ugasne, se utrdi in vzcveti kot roža, ki zraste za nekaj milimetrov vsak dan. Lahko pa ugasne kot zvezdni utrinek in spet zasveti po nekaj mesecih ali letih.

Drugič lahko ugotavljamo, da Božji klic popolnoma spoštuje človekovo svobodo. Bog sam, ki je ustvarjalni duh, lahko deluje globoko v naši zavesti, ne da bi jo prisilil. Ali ne tvegamo, da se bomo zmotili in imeli za pristen Božji klic, kar je samo neuresničljiva sanjarija ali slepilo? Nevarnost nedvomno obstaja. Cerkev se je tega vedno zavedala (že v apostolskih časih). Ker pobuda prihaja od Boga, mora tisti, ki misli, da je poklican, prvi poiskati svojo pot, ki bo za celo njegovo življenje. Enako hudo kot to, da se izogneš pristnemu klicu, je tudi to, da stopiš na napačno pot. To ni tvoja odločitev, Bog izbira. Ti boš moral premišljevati, moliti, preiskovati svoje cilje, raziskovati svoje zmožnosti, ponižno poslušati nasvete ali graje, ki so ti namenjene, skrbno preučiti zahteve duhovništva, sprejeti nujno preizkušnjo časa, ki je najboljše zdravilo proti samoprevari.

Kar smo rekli o Božjem ravnanju, ki spoštuje človekovo svobodo, daje slutiti, da klic lahko sprejmeš ali zavrneš. Bogati mladenič je zavrnil Kristusov klic, ki bi ga napravil za enega izmed ustanoviteljev Cerkve skupaj z apostoli. Juda je bil nezvest svojemu

poslanstvu. Nasprotno pa se je Marija popolnoma zila z Božjo voljo v trenutku, ko je razumela njen namen. Ganljivo je brati v Svetem pismu pogovor med Bogom, ki je tako spoštljiv do svojega nasprotnika, in Mojzesom ali Jeremijem, ki sta se tako bala tega odgovornega poslanstva, ki jima ga je Bog zaupal. Tisti, ki razmišlja o svojem poklicu, naj se ne ustraši odgovornosti, ker mu Bog ne bo dal nedosegljivih nalog. Naj se ne boji že vnaprej težav, ki jih bo neizogibno srečal na svoji poti! In, ko se bo odločil za duhovniški poklic, mu bo Bog zvesto stal ob strani.

Sebastjan

Primož

SPREMENJENJE NA GORI

Bilo je jutro, ko me ni zbudilo sonce kakor ponavadi, ampak so me predramili čvrsti vzkliki duhovnika, ki je vodil duhovne vaje. V moje možgane, v tem trenutku raztreščene prav povsod, se je zažrla misel, da bo pot še zelo dolga. Moja nenavdušenost pa kljub optimističnim obrazom, ki so se prav šopirili v medli svetlobi, ni splahnela. Še do odhoda nisem verjel, da bo ta napor resničen.

V tem hladnem jutru, ko ni bilo niti slutiti kakšnega življenja v vasi, so naši koraki kar nekam votlo doneli v tej mrtvi naravi. Pričakoval sem, da bo tista potrebna volja vzšla z jutranjim soncem, zato sem ostajal do svoje nezadovoljnosti brezbrizen. In kakor bi

me hotel kdo prikrajšati za to toplino, sonce sploh ni vzšlo. Nasprotno, vreme se je kisalo. Pot navkreber je postajala podobna sluzasti kači, ki kar požira mojo pot.

Končno. Dospeli smo na vrh. Na vrhu pa prepah in nikjer zavetja. V golem skalovju se stiska na krpi zemlje šop planik. Čeprav je bila okrog njih sama pustinja, so se držale za to zemljo in se niso skrivale pred vetrom. Vsi čakamo na vodjev znak za odhod in že režemo to mokro meglo. Po grebenu smo bili razvrščeni kot dolga veriga. Pogled na to bo bil prav veličasten. Pred in za menoj mladi ljudje, ki držijo to verigo, da je ne raztrga veter. Ne samo, da fizično tvorijo povezavo, tudi bodrijo se med seboj. V njih spet zagledam šop planik, ki so polne življenjske moči in so zadovoljne s tem, kar imajo. In naenkrat se mi pogrebni spreved spremeni v velikonočno procesijo. Vidim ljudi, ki so srečni, da so, kjer so, in da so, kar so, čeprav na videz sploh ni razloga za srečo v tem trenutku.

In čeprav se sonce še zmeraj ni prikazalo, sem postal poln, poln "tuje" ljubezni, ljubezni teh prijateljev.

Trimo

POT V ŠOLO IN NAZAJ

Budilka zveni že ob petih zjutraj. Pripravila sem jo zato, da bi slišala kako dobro pesem, a jo podzavestno ustavim in čas mirno prespim. Zavem se šele, ko ob svoji postelji zaslišim mamo:

"Misliš iti v šolo ali ne?"

Seveda mislim!

Čez deset minut moram biti na avtobusni postaji, zato planem kot veter iz postelje. Ko se uredim, se je treba še počesati, a za to ni več veliko časa.

Z očetom sva še na dvorišču, ko se mimo pripelje avtobus in ustavlja. Sedaj je treba biti čimprej na avtobusni postaji, zato tečeva do tja.

V Vipavi izstopim iz avtobusa, ki ne ustavi pod drevesom, ampak nekje sredi ceste, v deževno in megleno jutro. Ker ne vem, kje sem, pohitim čez cesto, ne da bi pri tem uporabljala belo palico. Do pločnika dospem hitreje, kot pričakujem, in se nehote odločim za skorajšnji preval preko betonskega korita za rože. Hitro se poberem s posnetimi in okrvavljenimi prsti na levi roki. Že nekaj korakov kasneje skoraj zlomim belo palico, ko jo zataknem za nogo stola. Čeprav se trudim hoditi tik ob kanalu, vseeno zadenem na stole. Če se umaknem čez kanal na rob ceste, ne vem, kje je treba zaviti z nje, mimogrede pa kaj lahko srečam avtomobil in ga nehote prikrajšam za ogledalo. Malo preden je treba

zaviti, se pojavi pes, ki me zvedavo ovohava in mi pusti, da ga pobožam po glavi. Na poti, ki pripelje do ulice, ki vodi v šolo, se moram umakniti vsaj dvema avtomobiloma, pri čemer prvič skoraj padem v grmovje ob cesti. Ko zavijem okrog ogla, zalaja name pes in me zmede, a se znajdem, in pes, ki je še malo prej lajal name, se zapodi ob moj levi bok. Pes je precej velik, in ker z velikimi psi nimam preveč dobrih izkušenj, se ga malo bojim. Ko pa ga pokličem in pride k meni, vem, da mi noče nič hudega. Ponudim mu sadni bombon in nato še papirček v upanju, da ga bo le polizal, a ga pograbi in poje. Potem ga pripravim do tega, da mi da taco. Odpravim se naprej, a presenečenj še ni konec. Ko zavijem na stopnice, me tu čaka še en pes, ki je prav tako velik kot oni. Ko ga skušam pobožati, se brani in me skuša polizati po obrazu ali pa se povzpeti name. Posreči se mi, da grem mimo in za seboj zaprem vrata, da bi pes ne mogel v šolo...

Pouk je za danes končan, in ker sem že pozna, se odločim, da bom šla po stopnicah. Ko grem proti stopnicam, pridem do parkiranih avtomobilov. Najprej skušam priti mimo po desni, a se mi ne posreči. Poskusiti moram še z leve strani. Tu se moram preriniti mimo grmovja, ki raste blizu kuhinje. Končno najdem stopnice na katerih se domislím, da bi bilo zanje bolje, da bi vodile v grad k Trnjulčici kakor v šolo. Stopnice so porasle z grmovjem, ki me nekoliko zbode v roko, ko se gredoč navzdol

oprijemljem ograje. Na zadnji stopnici, mi skoraj spodrsne, ker je krajša kot druge. Stopim tako nerodno, da se mi gleženj zavije v stran in se zaradi bolečin v kolenu skoraj sesedem na stopnice. Ko naposled pridem do postaje, ki rabi svojemu namenu le, kadar dežuje, se mi odkrije nova teževa. Potem ko sem že uspela priti mimo tovornjaka pred mesnico, moram prečkati še to čudno široko cesto in priti pod drevo. Odpravim se čez, a zgrešim, se vrnem približno na izhodišče, ponovno zgrešim, pa v tretje le najdem to nesrečno drevo. Toda tukaj najdem namesto ljudi, ki čakajo na avtobus, kramarja s suho robo, ki mi prijazno ponudi pomoč. Nazadnje pripelje avtobus.

Nekoliko od Ajdovščine naprej poprosim šoferja, naj mi ustavi na najbližjem lokalnem postajališču, a na to pozabi, in me odpelje do naslednjega. V skrbeh, kako bom zdaj prišla domov, mi gre že skoraj na jok, a prijazni ljudje telefonirajo mojim staršem, ki pridejo z avtomobilom pome.

Tako se je končala moja trnjeva pot v šolo in nazaj.

IRENA

POT

Je pot, na katero nas vabi Jezus, ko nas vodi k Očetu. Od kraja, kjer je Abraham prvič postavil šotore, do kraja, od koder je Mojzes videl deželo, v kateri tečeta mleko in med. Od Jeruzalema, kjer sta David in Salomon utrdila pravičnost in mir v deželi, do krajev, kjer so preroki klicali k streznitvi. Od Betlehema do Nazareta. Od Tabora do Kalvarije.

Bog prihaja, da bi nas odrešil. Njegovo odrešenje more za nas postati globlja resničnost tudi ob srečanju s kamni. Kdor je pripravljen „iti na pot“, bo odkril skrivnostno pot, ki sliši govorico kamnov, utrip ožgane planjave, nežnost valov in toplino hamsina (p. Silvin Kranjc). Te besede so vabile ljudi, naj se udeležijo romanja v Sveto deželo v kraje Jezusovega življenja in trpljenja. Tudi meni se je izkazala milost, da sem obiskala svete kraje. Naše romanje se je po naporni noči v letalu in na avtobusu nadaljevalo s pogledom na čudovito deželo - deželo izvoljenega ljudstva. To je prava oaza sredi puščave. Prispeli smo na našo prvo postajo - Ein Karem. Ogleдали smo si dve čudoviti cerkvi in frančiškanski samostan. Prva cerkev stoji na mestu, kjer je stala Marija, ko jo je Elizabeta pozdravila z besedami: "Blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa." In Marija ji je odgovorila z besedami, ki so pred to cerkvijo napisane v mnogih jezikih: "Moja duša poveličuje Gosoda." Druga cerkev pa je

cerkev Janeza Krstnika, kjer so ravno tako napisi v mnogih jezikih: "Hvali moja duša Gospoda."

Nadaljevali smo pot v Betlehem, kjer smo imeli mašo v kapeli sv. Helene. Obiskali smo baziliko Jezusovega rojstva, kjer smo doživeli pravi naval grških romarjev. Tu na kraju, kjer je bil Jezus rojen, smo si predstavljali "majhno štalco" kot pri jaslicah, videli pa smo mogočno baziliko. Naš voditelj p. Peter nas je vse utrujene vodil po Jeruzalemu. Stanovali smo v starem delu mesta, ki je pretežno arabski, ima tipične ozke ulice in je hudo umazan. Naslednje jutro smo nadaljevali pot. Najprej smo se povzpeli na Oljsko goro, s katere se odpira pogled na velikansko pokopališče v dolini Cedrona in tudi čudovit pogled na celoten Jeruzalem. Od tu smo krenili v Betanijo, kjer smo videli Lazarjev grob, vklesan v skalo in tudi Lazarjevo cerkev. Napotili smo se na kraj, kjer je Jezus naučil apostole moliti očenaš. Tu so table na vrtu, na katerih je očenaš izpisan v vseh mogočih jezikih. Slovenskega nismo videli, saj je znotraj samostana. Vrnili smo se na Oljsko goro do cerkve Dominus flevit, kjer je Jezus jokal in potil krvavi pot, pot smo nadaljevali do cerkve Marijine smrti, ta cerkev je v grškopravoslavnem stilu, zanj so značilne svetilke, ki množično visijo s stropa. Cerkev je živo nasprotje naših Marijinih cerkva, je zelo temna. Na vsakem kraju, ki ima svetopisemsko vrednost, smo tudi prebrali odlomek iz Svetega pisma. Vrnili smo se v Betlehem na Pastirske poljane, kjer smo videli

domovanje sv. Hieronima. Srečali smo patra, ki je ravno takrat našel nekaj izkopanin; povedal nam je, da vsak dan najde kakšno izkopanino. Videli smo tudi cerkev na mestu, kjer so pastirji videli zvezdo, ki jih je peljala k Jezusu. Vrnili smo se v Jeruzalem, kjer smo imeli mašo na Sionu v čudoviti majhni kapeli. Naslednji dan smo nadaljevali pot po Jeruzalemu. P. Peter nam je poskušal opisati Jezusovo pot trpljenja od dvorane zadnje večerje na Oljsko goro, od vrta Getsemani in naprej do Kaifove palače, kjer smo videli Jezusovo ječo, kjer je prebil noč. Po vrnitvi v osrednji del mesta, kjer smo molili križev pot in to skoraj natanko po poti, kjer je Jezus trpel za nas. Pot nas je vodila vse do Kalvarije, kjer smo tudi končali križev pot. Cerkev na Kalvariji družijo milijoni ljudi; je precej razdeljena, saj njeni deli pripadajo različnim veram. Ob našem prihodu se je ravno začel križev pot, katerega se je udeležilo veliko romarjev različnih narodnosti. Tudi mi smo poskušali moliti križev pot, čeprav nam je jezik povzročal precejšnje težave. Vse molitve in petje so bili v latinščini. Po končanem križevem potu smo imeli mašo v cerkvi v stranski kapeli.

Naslednje jutro smo se z avtobusom odpeljali do puščave, kjer smo poskušali doživeti, kaj pomeni puščava, kaj je pomenilo Izraelcem 40 let živeti v puščavi. Tu smo imeli mašo. Po tem doživetju smo zagledali pred seboj Jeriho, ki so jo Izraelci tako težko zavzeli. Pot smo nadaljevali v Qumranu kraj,

kjer so beduini našli esenske zvitke. Videli smo Masado, kraj judovskega trpljenja.

Vrnili smo se v Jeruzalem, kjer smo se naslednje jutro poslovili ob Damaščanskih vratih in nadaljevali pot do samostana skušnjav in posta. Šli smo na skalo, kjer je hudič skušal Jezusa in mu ponujal svet. Pot smo nadaljevali ob reki Jordan, do njenega izvira in potem na goro Tabor, kjer smo v cerkvi Jezusovega spremenjenja imeli mašo.

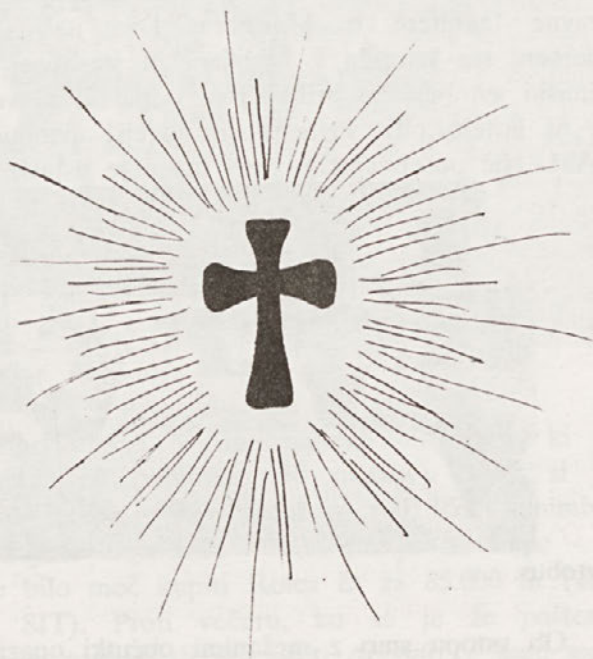
Noč smo prebili v frančiškanskem samostanu na vrhu gore in naslednje jutro smo se odpeljali na goro blagrov, tu smo imeli mašo pod fikusi. Potem naprej do Tabga, kjer je Jezus spremenil kruh in ribe in nato cerkev na mestu, kjer je Jezus predal Petru ključe nebeškega kraljestva. Pot nas je vodila do cerkve v obliki školjke, ki stoji na stebrih, saj so pod njo razvaline Petrove hiše. Tu je Jezus napovedal evharistijo. Odpeljali smo se naprej do Kane Galilejske, kjer je Jezus spremenil vodo v vino in s tem napravil prvi čudež. Pot smo nadaljevali do Nazareta, kjer smo videli čudovito cerkev Marijinega oznanjenja - tu je še en slovenski spomenik - to je podoba Marije, na kateri piše: "MARIJA MATI SLOVENCEV." Videli smo Marijino hišo, kjer se je angel prikazal Mariji in ji oznanil veselo vest.

Z naznanitvijo Jezusovega rojstva v Nazaretu se je naša pot končala.

Jezus je napravil moje življenje lepše, bolj svetlo, bolj izpolnjeno, zakrpal je tiste luknje, katerih

vzrok je bil dvom, in sedaj se z Jezusom veselim življenja, vseh lepih trenutkov, ki mi jih je prinesla kot na novo odkrita vera v Jezusa, saj sem ga v enem samem tednu znova odkrila, pa čeprav ga "poznam" že tako dolgo.

Marije

S POTI PO DEŽELI GRŠKI

Po hudih mukah, mnogih sporih in trenutkih hude krvi in jeze smo končno nekako prišli do kompromisa, ki spočetka marsikomu ni bil najbolj všeč. Odpravljali smo se v Grčijo.

Ko smo pred knjigarno v Vipavi čakali avtobus, smo vedeli le to, da bomo potovali skupaj s absolventi pravne fakultete iz Maribora. Dva naša, Peter in Klemen, sta vstopila v Ljubljani in sta torej manjkala. Linijski avtobusi so prihajali ni odhajali, pravega pa ni in ni hotelo biti. Pripelje se novejši avtobus znamke TAM. Nič posebnega, a prav ta se je ustavil.

Avtobus.

Ob vstopu smo z mešanimi občutki opazili, da so absolventi pravzaprav absolventke: 16 absolventk, 2 absolventa. Odhod in nekaj besed glede potovanja po mikrofону. Vodič je bil znani Jože Poličar. Kmalu

smo prestopili državno mejo in po avtocesti hiteli proti San Marinu. Med vožnjo smo se počasi spoznavali.

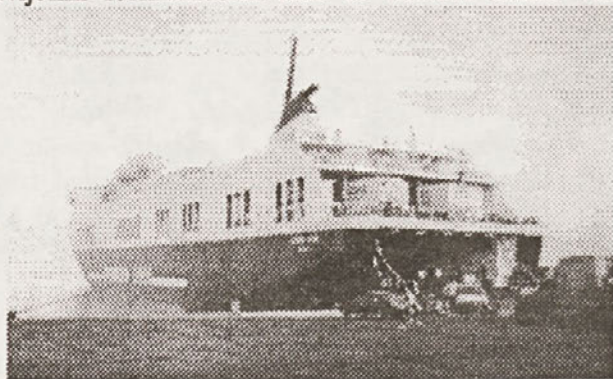
Prihod v San Marino.

Žal smo v San Marinu naleteli na meglo, ki je pokvarila razgled (vidljivost 50 metrov). Vsak si je ogledal kraj kakor je sam vedel in znal. Zelo zanimive so bile majhne trgovinice - bilo jih je na kupe - v katerih je bilo moč kupiti Rolex že za 85.000 lir (100 lir = 8 SIT). Proti večeru, ko se je že počeno mračilo, smo nadaljevali pot proti Anconi. V temi smo si pogledali nekaj filmov, se pogovarjali in igrali karte.

Ko smo prišli v pristanišče smo takoj opazili lepo belo luksuzno ladjo. A glej ga, hudika, voznik je zavil proč, proti neki škatli, ki je vrh vsega imela veliko luknjo na krmi. Čudno, da se ni potopila. Precej razočarani smo skoraj eno uro čakali pred ladjo. Po opravljenih formalnostih smo se končno lahko vkrcali.

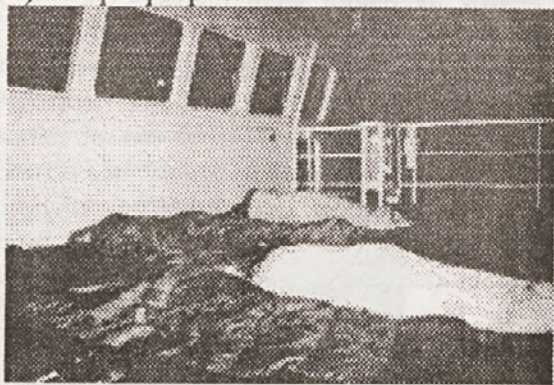
Naša luksuzna ladja.

Kmalu smo spoznali, da videz lahko vara. Pričakovali smo, da je na ladji bazen, savna, casinò, disco, babyland... Ko smo po teh stvareh spraševali osebje, so nas ti začudeno gledali. Sicer pa ladja sploh ni bila tako slaba, temveč je bila znotraj celo zelo prijetna. Šele sedaj smo se začeli resnično spoznavati in zdelo se je, da bomo dobra družčina.

Kvartopirci.

Šli smo v kino, gledali televizijo, kartali (do zgodnjih jutranjih ur) ali pa pospali.

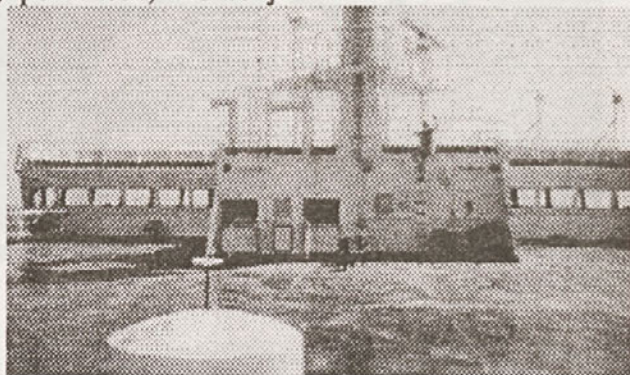

Na palubi pod vplivom spanca.

Nekateri smo spali na palubi, drugi (4) pa v kabini. Z absolventi je bilo podobno. Naslednji dan smo preživeli v miru, počasnosti, čas se je nekam ustavil.

Mir na palubi sredi dneva.

Precej smo spali, se sončili, se pogovarjali, predvsem pa mirili živce.

Počitek in sončenje.

Pogovor ob dimniku.

Z izjemo: Danilo Pudgar (znan skakalec, 8. na OI v Sapporu, naš profesor telovadbe). Ta je na dan na ladji pretekel tudi do 30 kilometrov (za zajtrk, kosilo, malico, večerjo). Zvečer smo se malo razživel in zapeli posadki, ki nas je sprva začudeno gledala.

Nekateri še dobro zaspali nismo, ko je bilo treba pripraviti prtljago za izkrcanje. Z velikim pričakovanjem in velikimi upi smo stopili na grška tla. Počutili smo se, kot da bi odkrili popolnoma nov svet. Spoznali smo, da bi si Grki lahko vzeli za geslo: "Grčija, moja umazanija!" Po drugi strani pa smo se počutili skoraj kot doma, saj je bilo ogromno yugov in stoenk. Jutranja temperatura je delovala sveže, čez dan pa se je air condition v avtobusu (znamka Webasto) moral kosati s temperaturo 37° C v senci. Na nekem

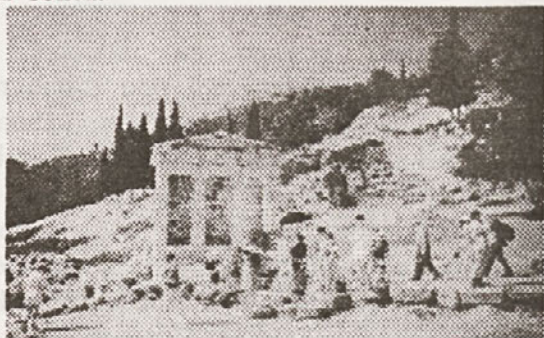

lepem mestu smo se ustavili in si privoščili pravo
poletno kohanje.

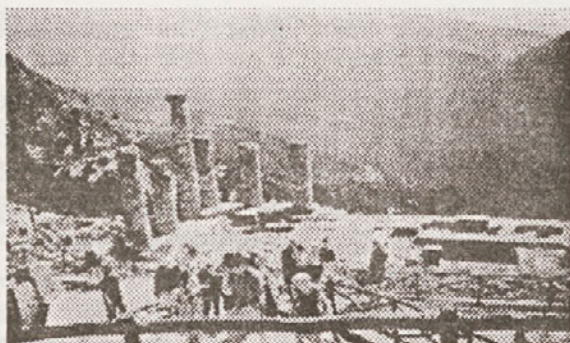

Aaaaah!

Morje je bilo več kot čudovito. Pot nas je vodila
naprej, proti Delfom, kjer so se nekateri šli olimpijce
pri 37° C, drugi pa smo si mislili svoje in jih imeli
za zadete od sonca.

Atenska zakladnica.

Razvaline Apolonevega templja.

V Delfih smo si seveda ogledali vse znamenitosti (atenska zakladnica, Apolonov tempelj, stadion ter druge razvaline) in dobili dokaz za izrek: "Svet je majhen." Šofer je parkiral tik poleg slovenskega avtobusa, ki je prevažal skupino slovenskih upokojencev. Še več, šoferja sta se poznala. Pot smo čez hribe nadaljevali proti Atenam.

SPOMINI OSTANEJO

On nas je namreč iztrgal iz oblasti teme in nas postavil v kraljestvo svojega ljubljene Sina (Kol 1,13).

Ko se človek sreča s smrtjo, njegovo večno bojznijo, pokaže vso svojo nemoč, svojo majhnost. Človek, ki naj bi vsemu gospodoval, tiho obstane in

prepusti usodi proste roke. Tokrat ne more pokazati svoje mogočnosti.

"Življenje naše kratko je ..." Neverjetno! Kako se ne zavedamo minljivosti življenja. Navezani smo na to ubogo zemljo, ki jo dan za dnem neusmiljeno izrabljamo in pozabljamo na življenje, življenje v polnosti. Življenje je dar! Svetopisemski pisatelj piše: "Tedaj je naredil Gospod Bog človeka iz prahu zemlje in mu vdahnil v obličje oživljajočega duha." Ustvaril nas je iz zemlje, od tega sveta smo; vendar od Boga! Zemlja - snov. Bog nas je ustvaril iz snovi, ki je namenjena, da postane osebnost, gradi skupnost ter opravlja poslanstvo.

Franja, bila je osebnost. Vsakdo je lahko zaznal njeno trdno prepričanje in neomahljivost. Zasidrana v Bogu je zdržala mnogotere preizkušnje. Njen nasmeh je izžareval hrepenenje po sreči, dobroti, veselju, Bogu ...

Gradila je skupnost. Dan za dnem nam je z nasmehom blažila dnevne težave. Ni zapravljala svojega talenta. Veselje je delila vsem. Z njeno prisotnostjo in pozitivnim mišljenjem se ji ni bilo težko vključiti v skupnost. Ne le to, vsaki skupnosti je dala in pustila svoj pečat.

Njeno poslanstvo? Je bilo grobo prekinjeno? Kot trdna osebnost bi lahko pomagala veliko ljudem!? Z njenimi talenti bi lahko počela velike stvari!? Bila bi ustvarjalna!? Zmogla bi graditi boljši svet!? ...

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Mogoče pa gre njeno poslanstvo dlje! Bog je hotel, da nas Franja s svojim kratkim, a polnim življenjem, spominja na cilj! Nobena smrt, še tako boleča, ni brez pomena. Dobri Bog ve, kaj je za nas dobro, najboljše. Franja je bila le človek kot mi vsi in vendar nas s svojim življenjem uči. Vsak dan nas uči, da je življenje prekratko, da bi ga zapravili. Spominja nas na naš dar. Dar, ki se ga premalokrat zavedamo. Sama je zapisala, kako je življenje lepo in dragoceno.

Govori nam, da je življenje vredno življenja, vredno tudi trpljenja. Zapustila nas je v upanju na boljše, v upanju na Njega, po katerem je hrepenela in po katerem vsi hrepenimo.

Franja, hvala za vsak tvoj nasmeh upanja!

Mikhael

ISKRE

Glasilo Škofijske gimnazije Vipava
Leto XXVII, številka 1, Božič 1994

Iskre pripravlja 4. letnik:

Glavni urednik:	Samo Babnik
Tehnična urednika:	Janez Pregelj Peter Kokotec
Odgovorni urednik:	Janez Žakelj
Odelek za informatiko:	Bogdan Tončič
Odgovorni za finance:	Klemen Svetelj

Vinjete:	Katarina Goričan
Mentor:	Prof. Janez Zupet
Tehnični mentor:	Prof. Marko Pregelj

Tisk: Verhovec, Beethovnova 11, Ljubljana
Naklada: 400 izvodov.

Glasilo se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki, za katere se že v naprej zahvaljujemo!

Naslov: Iskre
Grabrijanova 19
65271 Vipava
tel.: (065) 65 023

37.014.77

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKRE

Inv. št.
19122

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

